

בית מטבחים. יוסף טור, הטבח הראשי במסעדה המזרחית, נפגע בראשו מבקבוק, הוכה לאחר שהתעלף.

קפה הפוך. מכונת האספרסו המיומנת, היא היחידה שנשארה שלימה לאחר שפקחי העירייה כילו מלאכתם.

מוטב החבלה. המלצר הראשי במסעדה המזרחית ברחוב בן יהודה, מראה את המוט בו היכו הפקחים את בעלי המסעדה.

..קיבלנו צו מבית המשפט להרוג כל מי שיפריע לנו! צעקו הפקחים בזעם פוגרום מטעם העירייה

המשפט להרוג כל מי שיפריע לנו! סיכם עורך הדין שלמה ירקוני את מצבם של לקוחותיו: "הצרה היא שהם יהודים פשוטים. אין מי שיפוק עבורם על השולחן בהעדפת בנין-ערים. בתלאיבית קיימות עשרות סככות ומאות מבנים שאינם בנויים כחוק. מדוע נטפלו דווקא ללקוחותי? מפני שאינם יכולים להשתתף במשחק של שמור לי ואשמור לך?"

המגבעות רחבות השוליים, מילאו פקחים חבושי כובעיי המצחיה של עיריית תל-אביב, ובמקום הצבע הסכניקולורי ההוליוודי, נשפך הפעם דם אמיתי.

שהינו וסיאדה, עולים מעיראק, רכשו לפני כשנה את המסעדה ברחוב בן-יהודה, מול סמינר לוינסקי. כני להרחיב את שטח המסעדה בנו השניים, בהסכמת בעל-הבית, סככה בחצר, בה התקינו מכשיר אספרסו. עם תחילת הבניה הגישו השניים בקשה לרשיון, אולם מכיון שתשובת העירייה איחרה לבוא, סימו את בנית הסככה ללא רשיון.

זמן קצר לאחר שהושלמה בנית הסככה סירבה המחלקה הסניטרית של עיריית תל-אביב להוציא רשיון לסככה, בטענה שהיא מפריעה לאחורר המסעדה, הוציאה צו-הריסה מיד, אך בעלי-המסעדה התקשרו עם עורך-הדין שלמה ירקוני, הגישו ערעור על מסקנות העירייה.

„נהרוג אתכם!” ההחלטה הסופית בענין התממהה. לבוא לפני כשבוע פנה עורך-הדין ירקוני אל מוכיר ראש-העיר, ביקשו לטפל אישית בענין. כתוצאה מכך הובטחה לירקוני תשובה סופית בענין ביום שלישי.

התשובה לא באה מפיו של מוכיר ראש-העיר. במועד שנקבע לתשובה הופיעו לפתע במסעדה 15 פקחי עיריית תל-אביב, החלו מיד בהריסת הסככה, שהקמתה עלתה עשרת אלפים לירות. בעלי המסעדה ניסו לעכב בעד הפקחים, עצרו אותם בגופם, התחננו להמתין שעתים בלבד, עד שתגיע תשובת מוכיר ראש-העיר. אולם לפקחים לא היה זמן. בזריזות בלתי-רגילה אצל עובדי עיריית תל-אביב, השתמשו בכל הסמכויות שהקנה להם צו-הריסה, ניפצו את המבנה. במומחיות, היכו במומחיות לא פחותה את בעלי-המסעדה ובני משפחותיהם, שניסו להגן על רכושם.

כל אותה עת חנתה ברחוב גידת מטטרה, שוטריה לא התערבו בפוגרום שנערך בתוך המסעדה. החוק היה לצד פקחי העירייה.

כעבור שעה קלה כבר היו תוצאות ברורות לעבודת הפקחים. הסככה נהרסה כליל, יוסף שהינו שכב שותת-דם וסובל מזעזעזע מוח. דיבו סיאדה נפצע בידו, נשלח לבית-החולים. יוסף טור, הטבח הראשי, נפצע בראשו מרסיסי בקבוק טסט שהושלך עליו. אידה, אשתו, הוכתה גם היא, שמתלה נקרעה, למרות הריונה הבולט.

„אנחנו נהרוג אתכם,” קראו פקחי-העירייה לעבר בני המשפחה, שבאו לעזרת שהינו וסיאדה, „קיבלנו צו מבית-

הכל היה כבאחד מסרטי המערב-הפרוע. בקבוקי טסט נגי-פפו בחלל המסעדה, התנפצו אל הקירות או אל ראשיהם של בני-אדם. כסאות הונפו ושולחנות התרסקו ברעש. הבמאי שכה לספק רק את יריות-האקדחים השגרתיות. אלא שאת מקום המסבאה השיגרתית במערבונים, מילאה הפעם המסעדה המזרחית אולימפיה של יוסף שהינו ודיבו סיאדה, ברחוב בן-יהודה בתל-אביב. את מקום הבוקרים חבושי

על החרכות של הסככה ההרוסה ביסודיות יושב אחד מבני משפחת בעלי הקפה ממרמר בבכי על החורבן.

אשת הטבח, אידה טור, חשה למרות הריונה לעזרת בעלה שהותקף בידי הפקחים, הוכתה ושמתלה נקרעה.

כשרה, מפני שאפשר בקלות לביים הקלטות, להשמיט קטעים או לשנותם. טען אדרת: „חרותי לא ידע שמקליטים את דבריו. אילו ידע, לא היה מדבר כלל. גם מה שייבאר וסיפר לאהרונ, היה תחת לחץ בלתי-הוגן שהפעילו עליו.”

השופטים נדרשו להחליט. כשחזרו אחרי שעות של דיונים ממושכים, הביאו אתם החלטת בנינים: על-מנת להחליט אם העדות כשרה או לאו, ייערך „משפט ווטא.”

ההגנה, חייבת התביעה להביא עדים שיעידו כי חרותי מסר מה שמסר מרצונו החופשי, ומתוך ידיעה ברורה כי זכותו היא לא לדבר בכלל.

ראשון העדים האלה והחשוב בהם היה כמובן אהרונ בעצמו. כשעלה השבוע לרוי כן, כדי להשיב לחקירת שתי-זעזעב של (המשפט בעמוד 12)

עדותו של אהרונ על תוכן שיחותיו עם חרותי היתה חשובה מאד לתביעה. לידברי התובעת היו שיחותיהם ידדיותיות ביותר, אולם באחת השיחות הודה כביכול חרותי בחלק מן הפרטים המיוחסים לו עתה בגליון האישום: חיבור והפצת הכרוז נגד השופט משה פרץ, והנהלת אירגון טירוריסטי.

אהרונ, טענה התובעת, יספר עתה לבית המשפט על תוכן השיחות. השיחות הוקי לטו, בלי ידיעתו של חרותי, ותוכנן הושמע אחר-כך לאהרונ.

משפט בתוך משפט. אדרת, בקיא ומנוסה בהגנה על נאשמי מחתרת עוד מימי המנדט הבריטי, קפץ ממקומו. כבר בתחילת המשפט רמו על כך שיתנגד בתוקף לשמיי-עת עדותו של אהרונ, עדה המרכזי של התביעה הכללית. הוא גייס לעזרתו עשרות אסמכתאות מבתי-המשפט הבריטיים, המסר-בים עד היום לקבל הקלטות למיניהן כעדות

מחותר שיחות ידדיותיות

הדיונים באולם נשיא בית-המשפט המחוזי בתל-אביב התנהלו במשך השבוע האחרון בעצלתיים. שלושת השופטים היושבים בדינו של יעקוב חרותי, הקשיבו במשך ימים ארוכים לטיעון המשפטי הארוך והמייגע, רובו בשפה האנגלית, שהתנהל בין סגן פרקליט המדינה, התובעת מרים בן-פורת, לביין סניגורו של חרותי, עורך-הדין החתיק יצחק אדרת.

גושא הטיעון היה גורלי מאד לגבי חרותי. התובעת הפעלתנית והתקיפה הביאה אל דור כן-העדים את סגן-המפקח-המחוזי יצחק אה-רוני, איש משטרה ושירות-הבטחון, שניהל שיחות ממושכות עם חרותי, בשעה שזה היה עצור כחשוד.

הרחוקה, הביא את תרומתו ברגע האחרון ממש, לאחר שקם מעל הדרגש, עליו שכב בזמן שנלקח ממנו הדם, סירב לחזור ליביתו כמזונית, העדיף לחזור רגלי.

„אני כבר אניע איך שהוא, מוטב שתי-ניסו את הבקבוק לטקסי, שיגיע יותר מהרוי-אמר ונעלם כלעומת שבא.”

מרגע זה הלך וגדל מספר המתנדבים בעלי סוג הדם המתאים. מנה אחר מנה של הנוזל יקרה-מצואות נעלמה בעורקיה של מינה. שעה שנפסקו שספי הדם, עמדה כבר לרשות בית-החולים כמות רורבית מספקת.

מאו הגשתר מצבה של מינה רובין. בעי-לה הנרגש לא ידע איך להודות לתורמים. „בעזרת השם תבריא ותחזור לביתה, לידיה מתכים לה,” אמר שמואל רובין, ונשא את עינו השמימה. אמירת התהילים בבתי תל-מוד-תורה במאה-שערים נפסקה, הדרדקים חזרו לגימדיהם.